

Særlig fremspringende bliver Urime- ligheden i Forholdet mellem Fattigvæsenet og Hjælpekassen. Her skulde der ved Af- vejelsen af, om en Hjælp skal ydes af Fat- tigvæsenet eller af Hjælpekassen, tages Hen- syn til, om den trængende kan anses for værdig, og om der er Grund til at tro, at Hjælpen kun vil blive midlertidig. Men de, som skal træffe Afgørelsen, fristes til at tage Hensyn til noget helt andet, nemlig til, om vedkommende er forsørgelsesberettiget i Kommunen eller ej. Er han det, faar Kom- munen ingen Refusion, hvis Fattighjælp ydes, men dog nogen Refusion, nemlig fra Statskassen, hvis Hjælpen ydes af Hjelpe- kassen. Fristelsen ligger da i at yde Hjelpe- kassehjælp ogsaa i Tilfælde, hvor ved- kommende burde have Fattighjælp. Er han derimod ikke forsørgelsesberettiget i Kommunen, vil der — hvis Fattighjælp ydes — fra Forsørgelseskommunen kunne opnaas $\frac{3}{4}$ Refusion, en Refusion, der langt overstiger Statsrefusionen for Hjelpekasse- hjælp. I dette Tilfælde er det fristende for Kommunen at hjælpe ham med Fattig- hjælp ogsaa i Tilfælde, hvor den trængende opfylder Betingelser for at faa Hjelpe- kassehjælp.

Resultatet af disse indviklede Refusions- regler bliver da en saare vidtløftig Admini- stration med tilhørende Bogholderi og Regn- skabsopgørelse i Forbindelse med Udfoldelse af stor Spidsfindighed fra de forskellige Hjelpeorganers Side, og Afgørelsen vil ofte enten blive inhuman overfor den trængende eller gaa til den modsatte Yderlighed til Skade for Systemets retfærdige og forsvar- lige Gennemførelse.

Og hertil kommer endnu en alvorlig Mangel. Udgifterne er nu i det væsentlige kommunale. Der er imidlertid Omraader, hvor det vilde være mere rimeligt, om Ud- gifterne kom til at paahvile Staten og derigennem alle Landets Beboere, navnlig hvor det drejer sig om Anstaltsbehand- lingen af den Gruppe Personer, der hen- hører under Fattiglovens § 61, idet Ud- gifterne hertil er meget store. Men selv hvor det ikke drejer sig om saadanne konstante og betydelige Udgifter, ligger der en iøjnefaldende Urimelighed i, at de for- skellige Kommuners Økonomi forholdsmæs- sigt belastes med meget forskellige Udgifter, uden at der er nogen Forbindelse med denne Belastning og Kommunens Økonomi iøvrigt, og Urimeligheden øges gennem den under 3. omtalte Forsørgelseskommune- Ordning, hvorefter en fattig Landkommune maaske hele Livet igennem kan komme til at bære Udgifterne ved en trængendes

og dennes Families fulde Forsørgelse andet- steds.

I Forbindelse med, at denne sidste Ordning bortfalder, mener man derfor, at der maa gennemføres en *ny Refusionsord- ning*, hvorefter a) *en Del af Udgiften ved Forsorgen lægges over paa Staten*, b) *Refu- sionsbrøkerne gøres mere rationelle og fast- sættes saaledes, at Opholdskommunen bærer en større Brøkdel, hvor den efter et Skøn skal fastsætte Hjælpens Omfang, end hvor Størrelsen paa Forhaand er givet*, og c) den Del af Udgiften, der skal refunderes kom- munalt, lægges paa *et Refusionsforbund, der omfatter alle Landets Kommuner*, jfr. nær- mere „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“ og det raadgivende Udvalgs Indstilling.

5. Til Modtagelse af Fattighjælp efter den nugældende Lovgivning er — hvor ikke andet er bestemt — knyttet en Række Retsvirkninger.

Disse er følgende:

- a. *Erstatningspligt overfor Fattigvæsenet.* Efter Fattiglovens § 34, jfr. §§ 36, 37 og 38, kan enhver egentlig Fattig- hjælp, som en Person har oppebaaret, fordres erstattet saavel af ham selv, i hans levende Live som i hans Døds- bo. Dog er det en Betingelse for at kræve Erstatning i hans levende Live, at han skønnes at kunne yde Erstat- ningen uden selv at komme til at mangle det fornødne til sit eget Un- derhold eller til Opfyldelsen af den ham paahvilende Forsørgerpligt. Ret- ten til at kræve Erstatning i Dødsboet er derhos betinget af, at Enke eller Børn ikke derved berøves det fornødne til deres Underhold.

Som en Sikkerhedsforanstaltning kan Fattigvæsenet lade en vedvarende fattigunderstøttets Ejendele registrere, saaledes at paagældende ikke uden Samtykke kan sælge eller pantsætte de registrerede Ejendele.

- b. *Fattigvæsenets Myndighed.* Enhver staar, naar og saa længe han modtager egentlig Fattighjælp, under Fattigvæsenets Tilsyn og Kontrol og kan, hvis han ikke retter sig efter Fattigvæsenets Forskrifter, indlægges paa Forsørgelses- anstalt, jfr. Fattiglovens § 29. Han er derhos saavel under Ophold paa For- sørgelsesanstalter som udenfor under- kastet et særligt Strafansvar, jfr. Fat- tiglovens § 41, for Forseelser, der strider imod Orden og Sædelighed, Op- sætsighed imod Fattigvæsenet og lign.